

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 143/2023
22.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Владимира Рајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.131/19 од 17.03.2022. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.243/22 од 05.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 22. фебруара 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Рајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.131/19 од 17.03.2022. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.243/22 од 05.12.2022. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К бр.131/19 од 17.03.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Истовремено је одређено да је ову казну окривљени дужан да плати у року од 6 месеци од дана правноснажности пресуде, те да уколико не плати новчану казну у овом року, суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен плаћања судског паушала, с тим што је одређено да ће о трошковима кривичног поступка браниоца окривљеног и пуномоћника приватног тужиоца суд одлучити посебним решењем, након правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.243/22 од 05.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.131/19 од 17.03.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Владимир Рајић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да захтев подноси и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) Законика о кривичном поступку, повреде одредаба члана 16. став 2. ЗКП и повреде члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање, или да донесе решење о обустави кривичног поступка, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је приватном кривичном тужбом, на страни један под тачком 1, окривљеном стављено на терет извршење једног продуженог кривичног дела увреда из члана 172. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и поред тога што предметно кривично дело није прописано тим чланом, док је на страни два тужбе под тачком 5 предложено да се окривљени огласи кривим и за кривично дело клевете које је у међувремену декриминализовано, те да ни у приватној кривичној тужби, а ни у побијаној пресуди, није наведено место извршења кривичног дела. Надаље, бранилац у захтеву истиче да је накнадно, на главном претресу одржаном дана 14.11.2019. године, пуномоћник приватног тужиоца извршио измене приватне кривичне тужбе, али да су ове измене неблаговремене, јер су извршене по протеклу рока за подношење приватне тужбе, а због чега је према ставу браниоца првостепени суд био у обавези да одбаци приватну кривичну тужбу.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суда оцењује неоснованим.

Наиме, наводи браниоца окривљеног да је суд био дужан да одбаци приватну кривичну тужбу јер правна квалификација из приватне кривичне тужбе не одговара правној квалификацији кривичног дела због ког је окривљени оглашен кривим су

неосновани, обзиром да према одредби члана 420. став 2. ЗКП суд није везан за предлоге приватног тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела. Неосновани су и наводи захтева којима се указује да ни у приватној кривичној тужби, а ни у побијаној пресуди, није наведено место извршења кривичног дела, обзиром да је и у тужби и у пресуди јасно наведено да је предметно кривично дело окривљени извршио путем друштвене мреже „Facebook“. Најзад, према наводима приватне кривичне тужбе, а како је то наведено и у изреци првостепене пресуде, окривљени је кривично дело увреде из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ извршио у периоду од 14.01.2019. године до 22.01.2019. године, па како је приватна кривична тужба поднета дана 11.02.2019. године, дакле у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и окривљеног, то је очигледно да је приватна кривична тужба поднета у законом прописаном року, при чему је без значаја да су на главном претресу од стране пуномоћника приватног тужиоца извршене одређене измене приватне тужбе.

Стога, по оцени овога суда, побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у поднетом захтеву наводи се да је побијана пресуда заснована на доказу на коме се не може заснивати, на снимцима који се налазе на ЦД-а из којих се, супротно закључку првостепеног суда, није могло утврдити да је на њима објављена слика приватног тужиоца, обзиром да је на главном претресу изведен доказ искључиво преслушавањем, а не и гледањем ових снимака.

Изложени наводи захтева су по оцени овога суда неосновани. Ово стога што је ова чињеница – да је реч о сликама приватног тужиоца утврђена како преслушавањем видео снимака од 14.01.2019. године и од 18.01.2019. године, тако и на основу исказа приватног тужиоца ББ, који је објаснио да је окривљени на друштвеној мрежи „Facebook“ истакао његову слику са славе код ВВ, те да се у видео клипу говорило о његовој фирми и члановима његове породице, којом приликом је објавио и више снимака сопствених коментара негативне конотације који су се односили на приватног тужиоца.

Стога је Врховни касациони суд поднети захтев и у овом делу, којим се указује да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу, односно уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП одбио као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, те због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац у уводу захтева, као разлог подношења, истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац

не наводи у чему се конкретно ова повреда закона састоји, већ с тим у вези полемише са чињеничним стањем и оценом доказа у нижестепеним пресудама, истицањем да није доказано да је окривљени упутио увредљиве речи приватном тужиоцу, те да је у конкретном случају првостепени суд ценио само поједине изговорене речи, иако је био дужан да у целости цени снимак на приложеном ЦД-у.

Поред тога, бранилац указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП истицањем да је изрека побијане пресуде нејасна, те на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП указивањем да се у конкретном случају сврха кажњавања могла остварити и „корекцијом на нижи износ новчане казне“.

Како због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни касациони суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу, као разлог подношења захтева, истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, бранилац у образложењу захтева уопште не указује у чему се наведена повреда закона састоји, те захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости како разлога за његово подношење, тако и одређење у чему се повреда на коју се указује конкретно састоји. Како Врховни касациони суд не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, то је нашао да поднети захтев у овом делу ваља одбацити јер нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић